

РЕШЕНИЕ

№ 12898

гр. София, 21.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 170 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: РОЗАЛИНА Г. БОТЕВА

при участието на секретаря ПЕТЯ АСП. П.А
като разгледа докладваното от РОЗАЛИНА Г. БОТЕВА Гражданско дело № 20211110172400 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. от ГПК.

Образувано е по искова молба, подадена от П. П. И. срещу „***** ЕООД, с която са предявени обективно съединени искове с правно основание чл. 200 КТ за сумата 3000 лева, предявен като частичен иск от общия размер от 5 000 лева и иск с правно основание чл. 86 ЗЗД за сумата 1 500 лева, предявен като частичен от общия размер от 3000 лева.

Ищецът П. П. И. извежда субективните си права при твърдения, че между него и праводателя на ответника е съществувало трудово правоотношение, възникнало въз основа на трудов договор от 10.06.1996г., по силата на което заемал длъжността „оператор *****“, прекратено на 15.01.2009г. Същият сочи, че на 29.09.2012г. сключил трудов договор с друг работодател, по силата на който заемал длъжността “*****”. В исковата молба са наведени твърдения, че на 11.09.2002г. претърпял злополука, призната за трудова с разпореждане на НОИ № *****/ 16.09.2002г.

Ищецът поддържа, че здравословното му състояние се влошило, като с ЕР на ТЕЛК от 19.09.2018г. със срок до 01.09.2020г. му е определена трайно намалена работоспособност в размер на 60%, с диагноза „Травма на нервите на тазобедрена става и бедро“, като е посочено, че причината за това състояние е претърпяното травматично увреждане. В исковата молба са развити съображения, че ако не е претърпял трудова злополука и продължаваше да изпълнява заеманата преди злополуката от него длъжност при ответника, в периода от 01.01.2019г. до 31.12.2019г. е щял да получи възнаграждение в размер на 17 985,55 лева общо (1 498,80 лева месечно), а в действителност е получил трудово

възнаграждение в размер на сумата 7 927,18 лева и пенсия за инвалидност в размер на сумата 5 058,36 лева.

При изложените фактически твърдения, ищецът моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника да плати сумата 3000 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в разлика между получените от ищеца трудово възнаграждение и пенсия за инвалидност и трудовото възнаграждение, което би получавал за периода 01.01.2019г.- 31.12.2019г., предявен като частичен от сумата 5000 лева, и сумата 1500 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за всеки месец за периода от 01.01.2019г. до 16.12.2021г., предявен като частичен от общо 3 000 лева.

В срока и реда по чл. 131 ГПК ответникът е подал отговор на исковата молба, в който изразява становище за неоснователност на предявените искове. В отговора се релевират доводи, че трудовото правоотношение между страните е било прекратено по взаимно съгласие и със сключено споразумение страните били уредили всички отношения помежду си. Навежда доводи, че неколkokратно предлагал на ищеца да уредят извънсъдебно отношенията си, поради което предявяването на претенцията по съдебен ред представлява злоупотреба с права. Прави възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от ищеца, поради груба небрежност.

В обобщение, ответникът счита предявените искове за неоснователни и моли съда да постанови решение, с което да отхвърли същите.

Софийски районен съд, след като взе предвид становищата на страните и ангажираните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, намери за установено следното от фактическа страна:

На 10.06.1996г. между ищеца и “Гипсфазер” ЕАД е сключен трудов договор, въз основа на който между тях възникнало трудово правоотношение, по силата на което ищецът заемал длъжността „оператор ВОТ“. С допълнително споразумение от 01.09.2001г. трудовият договор бил изменен по отношение на заеманата от работника длъжност, като същата била променена на “оператор *****”. На 16.03.2009г. между страните е подписано споразумение, с което същите постигнали съгласие трудовото правоотношение между тях да бъде прекратено по взаимно съгласие между страните.

На 29.09.2019г. ищецът е сключил трудов договор с друг работодател- Център за специална образователна подкрепа.

По отношение на получените от ищеца доходи от труд и от пенсия за инвалидност пред настоящата инстанция са събрани писмени доказателства. От представеното удостоверение, изх. № 142/ 26.08.2020г., издадено от Център за специална образователна подкрепа, за м. януари 2019г. ищецът е получил трудово възнаграждение в размер на 654,48 лева; за м. февруари 2019г.- 557.90 лева; за м. март 2019г.- 664.60 лева; за м. април 2019г.- 755.08 лева; за м. май 2019г.- 662,60 лева; за м. юни 2019г.- 665,11 лева; за м. юли 2019г. 665,11 лева; за м. август 2019г.- 615,10 лева; за м. септември 2019г.- 620,42 лева; за м. октомври 2019г.- 715,11 лева; за м. ноември 2019г.- 397,14 лева; за м. декември 2019г.- 954,54 лева. Видно от

представеното удостоверение, изх. № Ц3042- 05- 76/ 28.08.2020г., издадено от Националния осигурителен институт, Териториално поделение- Видин, за м. януари 2019г. ищецът е получил пенсия за инвалидност в размер на 409,85 лева; за м. февруари 2019г.- 409,85 лева; за м. март 2019г.- 409,85 лева; за м. април 2019г.- 409.85 лева; за м. май 2019г.- 409.85 лева; за м. юни 2019г.- 409,85 лева; за м. юли 2019г.- 433,21 лева; за м. август 2019г.- 433,21 лева; за м. септември 2019г.- 433,21 лева; за м. октомври 2019г.- 433,21 лева; за м. ноември 2019г.- 433,21 лева; за м. декември 2019г.- 433,21 лева.

На 11.09.2002г. ищецът претърпял злополука, която с разпореждане № *****/ 16.09.2002г. на ТП на НОИ е призната за трудова.

С експертно решение № 641/ 04.07.2003г. на НЕЛК е отменено обжалваното решение № 1193/ 29.05.2003г. на ТЕЛК и е постановено ново, с което е определена временна нетрудоспособност на ищеца. Посочено е, че водещата диагноза е “Смазване на долен крайник”.

С експертно решение № 9/ 06.01.2009г. на ТЕЛК при УМБАЛ “Свети Иван Рилски” ЕАД на ищеца е определена 58 % трайно намалена работоспособност за срок от две години, до 01.01.2011г. Посочено е, че водещата диагноза “Друга хронична обструктивна белодробна болест”. Констатирано е и наличието на общо заболяване “ХОББ. ХДН 0- I. Хроничен ринофарингит”. Посочено е, че вследствие на трудова злополука ищецът е получил лимфедем на ляв долен крайник. посттравматична периферно нервна увреда на левия н. перонеос тежка ст. и нервус тибалис средна степен.

С експертно решение № 89/ 18.03.2014г. на НЕЛК, след отмяна на обжалваното експертно решение № 680/ 10.04.2012г. на ТЕЛК, на ищеца е определена 58 % трайно намалена работоспособност за срок от три години, до 01.04.2015г. Според заключението на експертизата, трайно намалената работоспособност в причинна връзка с трудовата злополука е 52%, а трайната намалена работоспособност вследствие на общо заболяване е 30%. Посочено е, че водещата диагноза е “Друга хронична обструктивна белодробна болест”. Констатирано е и наличието на общо заболяване “ХОББ. ХДН 0- I. Хроничен ринофарингит”. Посочено е, че вследствие на трудова злополука ищецът е получил лимфедем на ляв долен крайник. посттравматична периферно нервна увреда на левия н. перонеос тежка ст. и нервус тибалис средна степен.

С експертно решение № 1348/ 13.05.2015г. на МБАЛ “Света Петка” АД на ищеца е определена 58 % трайно намалена работоспособност за срок от две години, до 01.05.2017г. Според заключението на експертизата, трайно намалената работоспособност в причинна връзка с трудовата злополука е 52%, а трайната намалена работоспособност вследствие на общо заболяване е 30%. Посочено е, че водещата диагноза е “Друга хронична обструктивна белодробна болест”. посочено е, че вследствие на трудова злополука ищецът е получил лимфедем на ляв долен крайник. посттравматична периферно нервна увреда на левия н. перонеос тежка ст. и нервус тибалис средна степен.

С експертно решение № 2534/ 19.09.2018г., поправено с експертно решение № 2889/

16.10.2018г. на МБАЛ "Света Петка" АД на ищеца е определена 60% трайно намалена работоспособност за срок от две години, до 01.09.2020г. Посочено е, че водещата диагноза е "Травма на нервите на ниво тазобедрена става и бедро". Констатирани са общо заболяване "Травматична лезия на ишиадикус в ляво, пълно прекъсване на нервните влакна на н. фибуларис. Левостранна долна монопареза средна степен" и увреждания вследствие на трудова злополука- травма на нервите на ниво тазобедрена става и бедро.

С решение № 24 от 04.04.2011г. по гр.д. № 1789 по описа за 2009г. на Видинския районен съд на ищеца е присъдено обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат от трудовата злополука.

С решение № 20134979/ 09.06.2021г., постановено по гр.д. № 47758/ 2020г. на Софийския районен съд, 177 състав, ответникът "Кнауф България" ЕООД е осъден да плати на П. П. И. сумата 2864,01 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди, представляващи разликата между получените от П. П. И. доходи от трудово възнаграждение и пенсия за инвалидност и трудовото възнаграждение, което би получавал за периода 01.05.2017г.- 31.12.2018г.

Пред настоящата инстанция е назначена и съдебно-икономическа експертиза, съгласно заключението на която разликата между размерът на трудовото възнаграждение, което ищецът би получил за периода 01.01.2019г.- 31.12.2019г. и получените от него трудово възнаграждение и пенсия за инвалидност е 3458,26 лева. Минималният осигурителен доход (МОД), който би получавал ищецът, съгласно квалификациите на МОД, е 560 лева/ месец. За периода 01.01.2019г.- 31.12.2019г. ищецът е получил доход от трудово възнаграждение и пенсия за инвалидност, който е по-голям от дохода, който би получил при този размер на МОД.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Предявени са искове с правно основание [чл. 200 КТ](#), за вреди, настъпили от трудова злополука, поради което и на основание [чл. 104, ал. 4 ГПК](#) вр. с [чл. 357, ал. 1 КТ](#) делото е подсъдно на районен съд. (в т.см. постановеното по реда на чл. 274, а.; 3 ГПК определение № 558 от 23.07.2012 г. на ВКС по ч. гр. д. № 243/2012 г., IV г. о., ГК).

Съгласно чл. 200, ал. 1 КТ за вредите от трудова злополука или професионална болест, които са причинили временна неработоспособност, трайна неработоспособност над 50 % или смърт на работника или служителя, работодателят отговаря имуществено, независимо от това, дали негов орган или друг негов работник или служител има вина за настъпването им, като дължи обезщетение за разликата между причинената вреда- неимуществена и имуществена, включително пропуснатата полза, и обезщетението и/или пенсията по общественото осигуряване.

Видно от законовата разпоредба фактическият състав за възникване на отговорността на работодателя, имаща по същество обективен характер, включва следните кумулативни предпоставки: 1) наличие на трудово правоотношение между страните по делото, 2) професионално заболяване или трудова злополука, претърпяна от работника или служителя

в периода на трудовото правоотношение и причинила временна неработоспособност, трайна неработоспособност над 50 % или смърт, 3) вреда- имуществена или неимуществена, и 4) причинна връзка между професионалното заболяване или трудовата злополука и вредата.

В настоящият случай между страните не е спорно, че между тях е съществувало трудово правоотношение, възникнало въз основа на трудов договор, по силата на което ищецът е заемал длъжността "оператор *****". Не е спорно, а е изводимо и от представеното разпореждане № *****/ 16.09.2002г. на ТП на НОИ, че на 11.09.2002г. ищецът е претърпял злополука, призната за трудова по смисъла на чл. 55, ал. 2 КСО по административен ред. Злополуката се състои във внезапно травматично увреждане, получено по време на осъществяване на обичайната трудова дейност и по повод на извършваната от ищеца работа, вследствие на което е получил травма на нервите на ниво тазобедрена става и бедро.

Конкретиката на случая сочи, че е налице злополука, призната по надлежния ред. Разпореждането на органа по [чл. 60, ал. 1 КСО](#) има двойствено значение- от една страна то представлява индивидуален административен акт относно наличието или не на трудова злополука, а от друга страна е официален удостоверителен документ за установените в него факти, и в частност за наличието на трудова злополука като положителен юридически факт, който е елемент от фактическия състав на имуществената отговорност на работодателя, и от който зависи съществуването на правото. Обстоятелството дали трайно намалената неработоспособност е под или над 50% е ирелевантно за отговорността на работодателя по чл. 200 КТ. В т.см. са постановените по реда на чл. 290 ГПК решения по гр. д. № 2487 за 2008 г. на III г.о., [гр. д. № 483 за 2009 г.](#) на III го, [гр. д. № 69 за 2009 г.](#) на IV г.о, гр. д. № 855 за 2009 г. на IV г.о., [гр. д. № 1934 за 2009 г.](#) на IV г.о., [гр. д. № 436 за 2009 г.](#) на IV г.о., [гр. д. № 29 за 2009 г.](#) на IV г.о., [гр. д. № 354 за 2010 г.](#) на III г.о., [гр. д. № 1028 за 2010 г.](#) на III г.о., решение № 477 от 4.04.2012 г. на ВКС по гр. д. № 1444/ 2010 г., IV г.о., ГК, решение № 33 от 27.01.2010 г. на ВКС по гр. д. № 5146/2008 г., IV г. о., ГК, решение № 128 от 11.02.2010 г. на ВКС по гр. д. № 268/2009г., съгласно които ВКС е дал разрешение на поставения материалноправен въпрос в смисъл, че „Вредите, понесени от работници/ служители вследствие трудова злополука или професионално заболяване, довели до трайно намалена работоспособност под 50%, подлежат на обезщетяване от работодателя на основание [чл. 200 КТ](#)". Изменението на КТ през 2004г. само е заменило понятието "инвалидност" с "трайна неработоспособност над 50%", уеднаквявайки терминологията по КТ и КСО, но тази промяна не изключва отговорността на работодателя за всички причинени на работника вреди от трудова злополука или професионална болест. В [чл. 200 КТ](#) е уредена безвиновната отговорност на работодателя за причинени на негов работник или служител вреди от трудова злополука или професионално заболяване, като законът не се интересува от причинителя и неговата вина. От представените няколко последователни експертни решения от ищеца, последният има трайно увреждане вследствие на травма от трудовата злополука и допълнителни усложнения, възникнали по- късно, което обуславя извод за наличие на причинна връзка между злополуката и настъпилите вреди.

Изложеното обуславя извод, че са налице първата и втората предпоставки на фактическия състав, регламентиращ отговорността на работодателя при трудова злополука, което налага изследване на втората такава, а именно претърпени от ищеца вреди.

Съгласно [чл. 200, ал. 3 КТ](#), работодателят дължи обезщетение за разликата между причинената вреда- неимуществена и имуществена, включително пропуснатата полза, и обезщетението и/ или пенсията по общественото осигуряване. Пропуснатата полза за временна или трайна нетрудоспособност по чл. 200 КТ се изразява в разликата между трудовото възнаграждение, което работникът би получил, ако беше работил и получените по реда на общественото осигуряване обезщетения за временна нетрудоспособност или загуба на работоспособността. Последните вреди са с имуществен характер. Развитие на тази правна норма в контекста на поставения въпрос са отговорите, дадени с решение № 492/ 19.07.2010г. по гр.д. № 1114/ 2009г. на ВКС, III г.о. и решение № 548/ 06.12.2010г. по гр.д. № 1119/ 2009г. на ВКС, III г.о., с които е прието, че вредата трябва да се търси като разлика между трудовото възнаграждение, което работникът или служителят би получил ако беше здрав и работеше и полученото обезщетение и/ или пенсията по общественото осигуряване, тъй като само между тези величини има причинно- следствена връзка, и разликата между получаваното трудово възнаграждение, което би било получаване, ако не е налице професионалното заболяване и възнаграждението за по- ниско платената длъжност, следствие трудоустрояването. Размерът на обезщетението следва да се формира от разликата между получаваното преди увреждането брутно трудово възнаграждение от една страна и размера на обезщетението за временна нетрудоспособност- [ППВС 4/ 1968г.](#)

Съгласно нормата на чл. 66, ал. 1, т. 7 КТ трудовото възнаграждение е сбор от основното и допълнителните възнаграждения с постоянен характер. Легалната дефиниция на основната заплата е дадена в чл. 4, ал. 1 от Наредба за структурата и организацията на работната заплата, съгласно която същата е възнаграждение за изпълнението на определени задължения и отговорности, присъщи за съответното работно място или длъжност, в съответствие с приетите стандарти за количество и качество на труда и времетраенето на извършваната работа. Допълнителните трудови възнаграждения с постоянен характер, които се изплащат задължително, са определени с посочената наредба или с друг нормативен акт. Основната заплата и допълнителните трудови възнаграждения образуват брутното трудово възнаграждение, предвид чл. 3 от посочената наредба. Ето защо определянето на обезщетението по чл. 200, ал. 3 от КТ за пропуснатата полза се извършва на базата на това възнаграждение, без приспаднати от него данък по ЗДДФЛ и определените със закон вноски за социално осигуряване (решение № 335 от 10.01.2012г. по гр.д. № 1230/2010г., на ВКС, ГК, IV г.о.).

Конкретиката на случая сочи, че в случай, че на длъжността “оператор *****” за периода м. януари 2019г.- м. декември 2019г. ищецът би получил трудово възнаграждение в размер на 15 993,82 лева, докато за посочения период същият е получил трудово възнаграждение и пенсия за инвалидност в размер на сумата 12 535,56 лева. С оглед това обезщетението за пропуснати ползи е в размер на сумата 3458,26 лева, формирано като

разлика между размерът на трудовото възнаграждение, което ищецът би получил за периода 01.01.2019г.- 31.12.2019г. и получените от него трудово възнаграждение и пенсия за инвалидност. В настоящия случай възнаграждението, което ищецът би получил е по- високо от минималния осигурителен доход за длъжността, поради което обезщетението следва да се изчисли именно на база възнаграждението, което ищецът би получил за заеманата преди злополуката длъжност “оператор *****”.

Причинно- следствената връзка между трудовата злополука и претърпените от ищеца вреди се доказва от представените експертни заключения на ТЕЛК и НЕЛК, които го освидетелстват като лице с трайно намалена работоспособност в процентно съотношение към здравия човек, излагайки водеща причина за състоянието му претърпяното травматично увреждане с последващо прогресиране на вредоносния резултат във времето.

Изложеното обуславя извод, че са налице предпоставките за ангажиране на отговорността на работодателя, който отговаря имуществено за пълното обезвреждане на настъпилите вследствие от трудовата злополука вреди.

Неоснователно е възражението на ответника, че страните били уредили отношенията си със споразумението за прекратяване на трудовия договор. В конкретния случай се касае до вреди, възникнали след сключване на споразумението, поради което същите не попадат в обхвата на споразумението и обезщетяването им не е преклудирано.

Не може да бъде споделен доводът на ответника, че чрез упражняване на правото си на иск ищецът злоупотребил с права, тъй като ответникът има желание за доброволни уреждане на спора. На първо място, от представените доказателства не е изводим извод, че ответникът е изразил желание за извънсъдебно уреждане на спора. На следващо място, дори и ищецът да е изразил несъгласие с предложение на ответника за уреждане на спора, то подобно поведение не може да се квалифицира като злоупотреба с права.

Възражението на ответника за съпричиняване на вредоносния резултат от ищеца поради груба небрежност не следва да бъде разглеждан в настоящото производство. Механизмът на трудовата злополука е бил предмет на гр.д. № 1789 по описа за 2009г. на Видинския районен съд, приключило с влязло в сила решение № 24 от 04.04.2011г. При разглеждане на посоченото дело ответникът е навел възражение за съпричиняване, което е било отхвърлено.

Съгласно разпоредбата на чл. 298, ал. 1 ГПК, съдебното решение влиза в сила, респ. формираната от него сила на пресъдено нещо се разпростира само между същите страни, за същото искане и на същото основание. В случая наличието на съпричиняване на вредоносния резултат от ищеца се обхваща от силата на пресъдено нещо на решението, постановено по гр.д. № 1789/ 2000г. по описа на Видинския районен съд и не подлежи на преразглеждане в последващи производства

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже възникването на главен дълг, изпадането на длъжника в забава и размера на обезщетението за забава. Уважаването му е обусловено от основателността на главния иск и доколкото наличието на

главния дълг се установява, същият не е платен и с приетата съдебно-счетоводна експертиза се установява размера на законната лихва за периода от 01.01.2019г. до 16.12.2021г. в общ размер на 834,09 лева, то предявеният иск следва да бъде уважен до тази сума, като за надхвърлящата я част искът е неоснователен.

По въпроса за постановяване на предварително изпълнение на обезщетението за вреди от трудова злополука има и трайно установена съдебна практика. Според нея присъдените обезщетения по чл. 200 КТ за вреди от трудова злополука не са обезщетения за работа по смисъла на чл. 242, ал. 1 ГПК и т.см. решението не подлежи на предварително изпълнение.

Съобразно изхода на спора, право на разноски имат и двете страни съразмерно с уважената, съответно отхвърлена част от иска. Такива се претендират единствено от ищеца по делото в размер на 2 000 лв. за адвокатски хонорар. Искането за присъждането им е направено своевременно, до приключване на устните състезания пред настоящата инстанция. На следващо място, от представените доказателства се установява, че същите действително са извършени.

При това положение, следва да бъде разгледано направеното от ответника възражение за прекомерност на възнаграждението на адвоката. Настоящият състав, като съобрази фактическата и правната сложност на делото, броят на проведените съдебни заседания (едно), осъществената от адвоката защита, относима към предмета на делото, както и, че между страните има и други дела със сходен предмет, счита, че договореното адвокатското възнаграждение се явява прекомерно спрямо фактическата и правна сложност на делото и следва да бъде намалено на 800 лева. С оглед изложеното, съразмерно с уважената част на исковете, на ищеца се дължат разноски в размер на 681,62 лева. На основание чл. 78, ал. 6 ГПК в тежест на ответника следва да бъдат възложени разноски за държавна такса и възнаграждение на вещо лице в размер на 494,17 лева, съразмерно с уважената част от исковете.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „***** ЕООД, с ЕИК *****“, да заплати на П. П. И., с ЕГН ***** , сумата 3 000 лева, претендирана като частичен иск от иск с пълен размер 5 000 лева, представляваща обезщетение за пропуснати ползи поради трайно намалена работоспособност вследствие на трудова злополука на 11.09.2002г., изразяващи се в разликата между трудовото възнаграждение, което П. П. И. би получил, ако бе останал на длъжността „оператор *****“ към „***** ЕООД, ако не бе претърпял трудова злополука и действително получените от него трудово възнаграждение на длъжност

„*****“ към Център за образователна подкрепа „***** и пенсия за инвалидност за периода от 01.01.2019г. до 31.12.2019г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба- 16.12.2021г., до окончателното плащане на сумата, на основание чл. 200 КТ.

ОСЪЖДА „***** ЕООД, с ЕИК ***** да плати на П. П. И., с ЕГН ***** сумата 834,09 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода от 01.01.2019г. до 16.12.2021г. върху главницата за обезщетение за пропуснати ползи за периода от 01.01.2019г. до 31.12.2019г., поради трайно намалена работоспособност вследствие на трудова злополука от 11.09.2002г., на основание чл. 86 ЗЗД, като

ОТХВЪРЛЯ предявеният иск за обезщетение за забава в частта над сумата 834,09 лева до сумата 1 500 лева, предявен като частичен от общо 3 000 лв., като неоснователен.

ОСЪЖДА „***** ЕООД, с ЕИК ***** да плати на П. П. И., с ЕГН ***** сумата 681,62 лева, представляваща направени пред първоинстанционното производство разноски за адвокатски хонорар, съобразно с уважената част от исковите, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

ОСЪЖДА „***** ЕООД, с ЕИК ***** да плати по сметка на Софийски районен съд сумата 494,17 лева, представляваща държавна такса и възнаграждение на вещо лице, съобразно уважената част от исковите, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____